

der – som hver især skal kunne behandle de mange forskellige slags problemer, som borgere og erhvervsdrivende har med deres skat.

Nu er skattelovgivningen jo ikke det enkreste i denne verden, og derfor er det heller ikke nogen let sag for medarbejdere i en skatteforvaltning i en lille kommune at skulle favne det hele.

Der vil komme en langt bedre skatteforvaltning ud af det ved at samle kræfterne i færre enheder, som så har en større faglig kompetence. Ikke fordi de mange medarbejdere, der i dag er ansat i forvaltningerne, ikke er dygtige og omhyggelige, men simpelt hen fordi den enkelte medarbejder i den ny struktur vil få flere sager, der er ens, og derfor vil oparbejde en ekspertise, som det er vanskeligt at få i de små enheder. Det er på den baggrund lovforslag nr. L 130 om fremtidens skatteforvaltning skal ses.

Netop skatteområdet er et af de områder, hvor den Strukturkommission, der afsluttede sit arbejde i år, var mest klar i mælet. Strukturkommissionen anfører bl.a. i sin betænkning:

Skatteadministrationen er i dag delt mellem kommunerne og staten. Det er kommissionens vurdering, at der vil kunne opnås væsentlige effektivitets- og kvalitetsfordele ved en bredere organisering af området, først og fremmest gennem udnyttelse af stordriftsfordele i skatteligningen, men også ved at skabe grundlag for en bedre prioritering inden for den samlede skatte- og afgiftsadministration samt en mere hensigtsmæssig beslutningsstruktur i forhold til beslutning om it-systemudvikling. Samtidig er det væsentligt, at der er en lokal borgerbetjeningsfunktion.

De anbefalinger, der er på skatteområdet i Strukturkommissionens betænkning, er fulgt i de forslag til helt ny skattestruktur, som bl.a. kommer til udtryk ved dette lovforslag.

Det foreslås at samle forvaltningen af lovgivningen om indkomstskat, moms, punktafgifter, told, arbejdsmarkedsbidrag og lignende i en enhedsforvaltning i statsligt regi. Det betyder med andre ord, at de kommunale skatteforvaltninger afskaffes.

Den statslige enhedsforvaltning bliver organiseret som en landsdækkende forvaltningsmyndighed lokaliseret i 30 skattecetre spredt ud over landet. Målet er, at alle 30 lokale enheder af told- og skatteforvaltningen skal kunne servicere alle borgere om alle normalt forekommende skattemæssige forhold.

Til de borgere, der ønsker en personlig kontakt med skatteforvaltningen om mere alminde-

ligt forekommende spørgsmål, oprettes der et eller flere borgerservicecentre i hver kommune. Disse skal så også på andre områder end skat kunne varetage de væsentligste borgerbetjeningsopgaver.

Det er ganske store forandringer, der forestår for skatteforvaltningernes ansatte og også for de ansatte i Told og Skat, der skal med over i den nye forvaltning. Det er altid forbundet med usikkerhed at stå foran så store forandringer, men jeg er ret sikker på, at når forandringerne er sket, vil de mange medarbejdere kunne glæde sig over en spændende arbejdsplads med inspirerende faglige miljøer, hvor de har god mulighed for at udvikle deres faglige kompetencer. Og så kan de da også glæde sig over at kunne give en bedre og mere ensartet betjening af borgerne.

Men den nye enhedsforvaltning er ikke den eneste store ændring, der er i L 130. På klageområdet er det især skatteankenævnene, der undergår meget store forandringer, og det er ikke første gang i nyere tid, der sker noget på dette område.

Kl. 14.30

Skatteankenævnene har siden deres oprettelse i 1990 været tæt forankret i kommunerne. Indtil den 1. juli 2003 gjaldt det også sekretariatsbetjeningen. Fra den dato har Skatteministeriet stillet sekretariatsbetjening til rådighed i form af 16 skatteankenævnssekretariater, en ordning, som jeg i øvrigt efterfølgende har hørt godt om.

Nu skal der så altså ske noget mere drastisk. Skatteankenævnene skal naturligt nok ikke være kommunale, når der ikke mere er kommunale skatteforvaltninger. Der lægges op til, at der etableres et skatteankenævn pr. skattecenter, altså 30 i alt. Skatteministeren inddeler landet i skatteankenævnskredse og udpeger medlemmerne til nævnet efter indstilling fra kommunerne i kredsen.

Det betyder, at hvert nævn skal dække et stort geografisk område med mange skatteydere, og at der vil blive mange klager pr. nævn. Det vil efter min mening absolut føre til, at det bliver reglen snarere end undtagelsen, at et skatteankenævn deler sig op i besluttende led. Det mener jeg så til gengæld ikke er nogen dårlig ting.

En skatteyder, der mødes med et skatteankenævn, kan godt føle sig sådan lidt overvældet, når hun eller han med eller uden rådgiver sidder over for et stort antal nævnsmedlemmer. De færre personer, der er i besluttende led, kan gøre situationen lidt mindre anstrengt. Det er værd